

—1682) fremgaar det, at Anskuelseerne, saavel om Lovens Mangelfuldhed som om i hvilken Retning en Forandring maatte gaa, da endnu vare stærkt delte. I den seneste Tid synes den Opfattelse dog at være trængt igennem navnlig i Landets Sogneraad, at det for at komme til en tilfredsstillende Løsning af Spørgsmaalet om Forsørgelse uden for Fattigvæsenet, ikke blot af Personer, der blive trængende paa Grund af Alderdom, men ogsaa af dem, der blive trængende som Følge af Invaliditet, naar denne indtræffer inden Alderdommen, vil være nødvendigt at faa Loven af 1891 afløst af en Alderdoms- og Invaliditetsforsikring, og i Overensstemmelse hermed er der af „de samvirkende Sogneraadforeninger i Danmark“ under 19de November f. A. til Regering og Rigsdag indgivet Andragende, hvori bl. a. udtales, at „Nødvendigheden af at finde en anden Form for Arbejds- og Alderdomsinvaliditets økonomiske Betyggelse bliver Aar for Aar mere iøjnefaldende“, hvorfor der andrages om „at en Invaliditets- og Alderdomsforsikring med Statstilskud maa blive gennemført paa et saadant Grundlag, at der haves Sikkerhed for at Forsikringen kan blive effektiv.“ — Af Folketinget er derpaa under 20de December f. A. nedsat et Udvalg „til Overvejelse af Spørgsmaalet om Oprettelse af en Folkeforsikring (Invaliditets- og Alderdomsforsikring).“

Udvalget, med Undtagelse af Andersens, finder, det fortjener den nøjeste Overvejelse, om det ikke vil være netop ad Forsikringsvejen, at man vil kunne komme til en mere tilfredsstillende Alderdomsforsørgelse end den, Loven af 1891 hjemler, og samtidig til en Invaliditetsforsørgelse for trængende under 60 Aar, hvilken nu savnes. Men da det er sandsynligt, at der vil hengaa en længere Tid, inden man ad nævnte Vej vil kunne naa til en Løsning af dette store og omfattende Samfundsspørgsmaal, og den gældende Lov desuden i al Fald ikke straks derefter kan antages at blive overflødig, anser Udvalget det rigtigt, at saadanne utvivlsomme Mangler, der paa enkelte Punk-

ter have vist sig at være til Stede i den gældende Lov, rettes, uden at Hovedprincippet i samme derved forandres.

Af Lovforslagets Bestemmelser tiltræder Udvalget den i § 1 indeholdte om, at det Tidsrum af 10 Aar, i hvilket paagældende skal have holdt sig fri for Fattigvæsenet, skal kunne forkortes for en Enke eller en fraskilt eller frasepareret Hustru Vedkommende i Henseende til Virkningen af den Ægtefællen ydede Fattighjælp; men Flertallet (*Ahlefeldt, Borup, Hage, Hansen-Solevad, Johnsen og Koch*) formener dog, at Forsøgelseskommunens Samtykke bør kræves til Opholdskommunens Beslutning om Anvendelsen af denne Undtagelsesbestemmelse i de enkelte Tilfælde. Udvalget er derhos enig i, at Bestemmelsen ogsaa bør gælde en forladt Hustru, og at denne, der efter den gældende Lov ikke selv har Ret til Alderdomsunderstøttelse, bør stilles lige med en Enke eller frasepareret eller fraskilt Hustru. — Endvidere tiltræder Udvalget Bestemmelsen i samme Paragraf om, at Hjælp ydet til Sygebehandling, herunder Medicin og Hospitalsbehandling, ikke skal regnes som Fattighjælp med Hensyn til Opnaaelse af Alderdomsunderstøttelse, og er enig om, at den bør udstrækkes til at gælde Bandedager og lignende Genstande. — Derhos finder Udvalget, at Billighed og humane Hensyn tale for, at det Tidsrum, de sidste 10 Aar, i hvilket paagældende skal have opholdt sig her i Landet, skal af den kommunale Myndighed kunne forkortes for Personer, der ere hjemvendte fra Udlandet, i saadanne Tilfælde, hvor Omstændighederne særlig maatte tale derfor. — Udvalgets ovennævnte Flertal kan derimod ikke tiltræde Bestemmelsen i samme Paragraf om, at det Tidsrum, i hvilket paagældende skal have holdt sig fri for Fattigvæsenet, nedsættes fra de sidste 10 til de sidste 5 Aar. Det er den eneste Fordring, der stilles til den trængende i Retning af Selvhjælp, at han skal have ernæret sig uden offentlig Fattighjælp i de sidste 10 Aar, og det skønnes ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at nedsætte dette Krav,